

kun skulde have taget Garantispørgsmaalet ad referendum, ikke kan være rigtig, fremgaaer af Alt, hvad vi vide om denne besværlige Underhandlings Gang. Med Hensyn til de andre Magters Stilling til Sagen, saa aabenbarer Koubers Svar til Garnier Pagens i Anledning af hans Forespørgsel angaaende de tydske Tilvælgende — et Svar, som vi dog endnu kun kjende af et Telegram — „at det flestøigste Spørgsmaal forhandles udelukkende mellem Cabinetterne i Berlin og Kjobenhavn, og at der ikke er aabnet nogen Forhandling derom mellem Regeringerne i Paris og Berlin“. Denne Erklæring er dog kun Sandhed med Modification, hvis det virkelig forholder sig saaledes, som „Köln. 3.“ lader sig tilskrive fra Wien, nemlig at det franske Cabinet har erklæret det prussiske, for at formaae det til at gaae ind paa Conferenceforslaget, at det ved denne Leilighed endnu ikke vilde tilstede, at Danmarks Forordninger med Hensyn til Slesvig gjordes gjældende paa Conferencen. Er denne Meddelelse rigtig, synes Ordene: „Endnu ikke“, uden at underkastes en altsor dristig Fortolkning, at maatte betyde, at hvis der ikke kan opnaaes Enighed mellem de paa-gjældende Parter, vil Spørgsmaalet egne sig til Afgjorelse paa en fremtidig Conference. Af alle de tydske Blade indseer „Köln. 3.“ tydeligt, hvilke Forvillinger den nordtyske Sag kan fremkalde, naar Afregningens Time mellem Frankrig og Preussen engang slaar, og dette Blad har derfor begyndt en Række Artikler med Overskrift: „Garantier“, til Fordeel for Slesvigs Deling efter Nationaliteterne, medens det tillige mærkeligt nok endnu stedse erklærer det for en Umulighed, at Preussen ikke skulde have isinde redelig at opfylde Pragteden.

De Franskes Keiser har i denne Uge føet, hvor vanskeligt det er at gjøre Folk tilpas, naar de først have besluttet at være misfornøiede, siger „The Press“. Han aabnede Kamrene med en Throntale, der er saa fredelig, som om den havde været holdt i en Døkerforsamling. Tidligere paastode Alle, at en bestemt fredelig Erklæring vilde være tilstrækkelig til at gjøre Ende paa den Belymring, som i over et Aar har gjort sig gjældende og som i saa foruroligende en Grad har lammet al Handel og Industri. Men Talen har ikke gjort den tilsigtede Virkning, den har hverken forbedret de commercielle eller de industrielle Udsigter, ja ikke engang bragt Statspapirerne til at stige. Grunden dertil er for det første, at den europæiske Situation i alle tænksomme Mænds Mene er krigerisk, og Forsikringer kunne ikke staae sig mod Kjendsgjerninger. For det Andet har Keiseren saa ofte sagt Noget, som ikke gik i Opfyldelse og som paa den Tid, han sagde det, hverken kunde eller skulde gaae i Opfyldelse, at man ikke har Tillid til hans Forsikringer. For det Tredie og fremfor Alt godgjorde han selv, at hans fredelige Erklæringer ikke havde stor Betydning, da han umiddelbart efter at have fremført dem, bebudede, at hans Forholdsregler, sigtende til Hærens Reorganisation (nemlig at stille hele den mandlige Befolkning fra det 21de til 30te Aar under Vaaben) skulde gennemføres, om end med nogle Modificationer. „Vi skulle have Fred, og dog forlanger Keiseren flere Soldater!“ denne Udtalelse høres overalt. Men de gode Franskmænd lygte ikke blot med Mistillid til Keiserens fredelige Forsikringer, de suurmule tillige, fordi han optræder altsor fredelig. De Preussen i Throntalen gjorde Indrømmelser staae ikke blot i Strid med den Stilling, han har indtaget ligeoverfor denne Magt lige siden Slaget ved Sadova, men ere i Mængdens Mene en Opoffrelse af Frankrigs Interesser til Gunst for Grev Bismarck og en den franske Patriotisme og Vresfølelse tilføiet Forhænselse.

Forsøget paa at løse et af de store politiske Spørgsmaal paa en fredelig Maade, nemlig paa en Conference, synes dog nu at skulle lykkes, for saa vidt som der virkelig er Udsigt til, at Conferencen vil træde sammen, medens det derimod er høist tvivlsomt, om den vil komme til det attraaede Resultat. Det er allerede mærkeligt, at de to nærmest i Sagen interesserede Parter: Paven og Victor Emmanuel, ifølge de franske Regeringsbladets Forsikring, have givet deres Samtykke til at møde paa en Congres, der træder sammen uden at der i Forveien er fastsat noget Grundlag for Forhandlingerne. At Pavestolen har samtykket dertil, er vistnok et betydningsfuldt Strid, som dog ikke maa overvurderes. Meningen dermed er uden Tvivl, at Paven vil vælge en Besuldmægtiget, der i det europæiske Raad skal varetage alle den timelige Magts Interesser. Men den hellige Faders Repræsentant vil sikkert erklære sig incompetent, naar det gjelder om at indgaae en Overenskomst, der paa nogen Maade kan indskrænke den verdenslige Pavemagts Integritet og Uafhængighed, der af Paven betragtes som Kirkens ubestridelige og ukæmpeelige Giendom, over hvilken han ikke engang har Ret til at raade. Victor Emmanuel har vist givet sit Mende af samme Grund som England, nemlig fordi de Franskes Keiser kun paa denne Betingelse vilde trække sine Tropper bort fra Kirkestaten. Det pavelige Territorium spiller næsten samme Rolle for Frankrig, som den berømte Fæstningsfirkant tidligere for Østerrig; derfra kan det altid trænge ind over Italiens Grændser og holde det i Stak ved at indtage en stærk Stilling midt i Landet. Men Keiser Napoleon har virkelig ogsaa, efterat Italien, England og Preussen have tiltraadt Congresforslaget, opfyldt sit alt i Throntalen givne Løfte, og de franske Tropper staae nu

i Begreb med at forlade Rom og vende tilbage til Frankrig. Men Forholdet mellem Cabinetterne i Paris og Florenz er dog vist neppe saa godt, som man i Almindelighed antager. Udtalelserne i „Italie“ synes at røbe det. Dette Blad siger nemlig, at selv efterat General Menabrea har affendt den Depeche, i hvilken han med Bestemthed erklærer, at Pavestolens nærværende politiske Stilling er uholdbar, har Forholdet dog en Karakter, „der ikke kan kaldes foruroligende for Italiens Venner.“ Denne Udtalelse af det ministerielle Organ i Florenz, der sikkert veier sine Udtryk, røber i alt Fald en vis Kulde, og den Frankrig tillagte Lyft til at opretholde Paveens verdenslige Magt forklarer noksom Betydningen af den saantalde beroligende Erklæring i „Italie“.

At denne Tilbøielighed, der næsten vil umuliggjøre en tilfredsstillende Løsning af det italienske Spørgsmaal, virkelig næres, om ikke af de Franskes Keiser selv, saa dog af et mægtigt Parti i Frankrig, fremgaaer af Udtalelserne i „La France“, som staaer Regeringen meget nær. „Det er mærkeligt at læse Alt, hvad der bemærkes om Congressen i de Aviser, hvis Opgave det er at sætte enhver Sag paa Spidsen“, siger det nævnte Blad. „Enhver sammensætter en Congres paa sin Viis, hvis Opgave det er at fremme hans Planer, hans Lidenskab og hans Fordomme. Nogle tale, som om Italien skulde sendeslemmes; de see alt Hølosten deelt, Erkeherterugerne tilbagefaldt, og Victor Emmanuel's Rige indskrænket til Piemont og Lombardiet. Andre see i Congressen kun en Skifte-commission, der har det Hverv officielt at constatere Pavedømmets Hedsengang. Det er aabenbart, at Congressen under begge disse Forudsætninger nødvendigvis maa mislykkes. Men saaledes er ikke den virkelige Stilling. Hverken Italiens eller Pavedømmets Skjebne skal afgjøres. Italien er blevet anerkjendt af alle Magter. Pavedømmet repræsenterer den ældste og agtværdigste af alle Souverainiteter i Europa. Det er moralsk umuligt at opoffre Italien for Pavedømmet, men det er endnu umuligere at opoffre Pavedømmet for Italien. Hvad der skal ordnes er hverken Italiens eller Pavedømmets Skjebne, men deres gjensidige Forhold til hinanden, saa at hverken Italien opsluger Pavedømmet, eller Pavedømmet bliver en Kilde til Hæder og Forvillinger for Italien.“ Hvorledes denne Opgave skal løses, undlader „La France“ derimod meget viljeligt at udvikle.

I den lovgivende Forsamling er Discussionen i Anledning af de af Oppositionen stillede Forespørgsler alt begyndt, kjøndt det dog kun er Forpostfægtninger, der hidtil ere leverede. Forespørgslen om den personlige Frihed blev dog mod Forventning ikke fremmet, da kun tre af de ni Afdelinger vilde give Tilladelse dertil. Men hvis man deraf vil drage Slutninger til Gunst for Regeringen, maa det dog bemærkes, at naar man tæller Stemmerne, er Majoriteten ikke saa betydelig, som man skulde troe. Det var kun 93 Stemmer mod 85, der besluttede, at Forespørgslen ikke skulde fremmes, hvilket man ikke skulde troe, siden det var seg Afdelinger, der stode mod tre. Det er meget beklageligt, at denne Forespørgsel ikke kom frem, da den Mængde Hængslinger, der i den seneste Tid have fundet Sted, forurolige den offentlige Mening og tillige aabenbare, at Regeringen selv nærer en hemmelig Frygt. Man skulde derfor have troet, at den vilde have grebet Leiligheden til at udtale sig i denne Henseende, men den har foretrukket at tie.

Guusundersøgelsen hos den engelske Gesandt i Rom, Odo Russell, har fremkaldt en Forespørgsel i det engelske Underhus, hvor Lord Stanley oplyste, at det kun var det af Gesandten beboede Palads, men ikke hans egen Leilighed, i hvilket Politiet var trængt ind, og at det ogsaa var stæet i hans Interesse, da Paladset, efter hvad man paastod, var undermineret. Gesandten var fraværende, men ved sin Tilbagekomst til Rom henvendte han sig med en Klage til Cardinal Antonelli, der i en Skrivelse forsikrede ham om sin Høiagtelse og sit usorandrede Venkab. Af Discussionen fremgik det dog, at Politiet ikke havde staaet Gesandten egen Leilighed, om det end ikke havde forgrebet sig paa hans Papirer. Men hvor forunderligt det end er, at Politiet søger efter Miner i tredie Etage af et Palads, erklærede dog Lord John Russells Neveu, at han var tilfredsstillt ved den modtagne Forklæring, og hans Regering har fulgt det af ham givne Exempel.

I Anledning af, at tre Beniere, der havde drøbt en Politibetjent, da de med Vaabenmagt vilde befrie to af deres fængslede Ledere, ere blevne henrettede, har der været temmelig alvorlige Uroligheder i Dublin, Manchester og Belfast, hvor Pøbelen plyndrede Bagerboulterne og maatte adskilles af Soldater. I London har man indskrænket sig til en stor Sørgeprocession, hvor Raabene: Med med Regeringen! Republikken leve! dog høretes. Den Trods mod Autoriteterne, der i den seneste Tid har aabenbart sig i den lavere Samfundsklasse og fremkaldt alvorlige Udskeielser, giver de fleste engelske Hovedblade Anledning til at anstille Betragtninger, der danne en skærende Modsatning til det Hovmod, hvormed de tidligere omtalte lignende Forhold paa Fastlandet. „The Saturday Review“ mener nu, at i intet Land kunde slige Demonstrationer forblive ustraffede undtagen i England, og Grunden dertil angives at være, at der i det engelske Samfunds bedste Skifter findes en talrig Klasse, der er raa og stærk og

i Besiddelse af den med Bevidstheden om Styrke og numerisk Overlegenhed følgende Dumdriftighed. Denne Klasse bestaaer ikke udelukkende af Forbrødere, men den forstærkes ofte med løsladte Lugthuusfanger. Men medens det allerede er forfærdeligt nok, at see sig omgivet af en saa voldsom Pøbel, gives der dog noget endnu værre, og det er de Mænds Svaghed, hvis Bee og Bel beroe paa Lovenes Opretholdelse. Medens den ene Klasse er bleven mere ryggesløs og fræk, er den anden bleven mere frygtfuld og fløv. Tidligere kunde Regeringen gjøre sikker Regning paa den londonste Middelfrands Agtelse for Lovene og Tilbøielighed til at opretholde dem. Men den nu ogsaa kan stole paa dens Bistand, efterat Autoriteterne have opgivet baade deres Rettigheder og deres Pligter? For at gjenopvække Middelfrands Selvtillid, maa Regeringen optræde med Kraft og Driftighed. Den har altsor længe staaet med forslagne Arme ligeoverfor løsløst Frækhed og pralende Trudler. Man har en Fornemmelse af, at Regeringen er forknagt, og naar et Lands Regering er forknagt, hvad nytter saa Enkeltmands Mod og Selvopoffrelse. Vi mene, at saa politiske Forhold ere mere trostesløse, end naar vi ere Vidne til, at den store Høb optræder med Kraft og Voldsomhed, medens Landets nominelle Styrere ikke have Andet at stille derimod, end „flog Overbærenhed“ og en „Tact“, der kun bestaaer i ikke at forhaste sig.

Den Orkan, der har hjemføgt vore vestindiske Øer og Tortola, har ogsaa raset paa Porto Rico, hvor den, ifølge de modtagne Efterretninger, skal have anrettet endnu større Udelelgelser. M.

Musik.

— I det lille Sangspil „En Eftermiddag paa Heden“ af H. H. Nyegaard, der har fundet Veien fra Island's Theatre til Casino's Scene, fejrede Fru Gerlach en ny Triumph, idet hun som Gjest deri henred Publicum til gjentagne og lydelige Bifaldsyttringer. De yndede Melodier, der ere grupperede om Stykkets ikke ret betydelige Handling, ere allerede udkomne i Claveerudtog hos Emil Erslev.

Literatur.

— „Svenskerne paa Kronborg“. Historisk Roman i to Dele af H. F. Ewald. Det er godt at dvæle ved Forfædrenes Historie, ved Fortællingen om de store Trængsler, hvori de have været stædte, ved Beretningen om den Daadskraft, Kamplyst, Snidhed og Fædrelandskjærlighed, der vaagnede, hvergang Danmarks sidste Time syntes at have staaet, og som førte til Frihed og Frelse, til Hæder og et godt Eftermæle — det er godt, „saa vist som — for at tale med Forfatteren af denne Bog (H. S. 94) — Fortids store Minder have bestrugtende Kraft og styrke Troen paa Fremtiden, ligesom Natens Lug kvæger Blomsterne, saaat de møde den opgaende Sol med opreiste Hoveder.“ Men er nu allerede Ewalds Bog en værdifuld Fremtoning i vor nyeste Literatur af den Grund, at den stiller os en mærkelig og skjebnesvanger Periode af vort Folks Historie, der netop under vore nuværende sørgelige Forhold staaer om muligt en for høiet Interesse, saa er den det dog i en endnu langt høiere Grad derved, at den byder os et stort, smukt, heeltøbt Kunstværk, rigt paa poetisk Høiagtelse og klart gennemført fra Forst til Sidst. Det giver et ligesaa tro som poetisk beaaudet Speilbillede af den stildrede Tid; til de mindste Ubetydeligheder er den historiske Colorit fortræffeligt holdt, i Dragter, Meubler, Bygninger, Sprog — overalt vifter der et Pust fra hine Dage. Dertil kommer den fortrinlige Egenkab ved Bogen som altid vil give den en høi Rang i den historiske Romanliteratur, at den heelt igjennem er affattet med den upartiske Ro, den Objectivitet, der ikke maa savnes ved en episk Digtning i dennes oprindelige sande Karakter. Enhver stæer sin Ret, hvad enten han er Ven eller Fjende: den ædle, jævne danske Helt Hans Rostgaard, som den ædle, glimrende svenske Helt Erik Dahlberg; de danske Uslinge Valentin Korn og Gregers Hansen, som den svenske Nidding Sorte Lasse og den raue Kriger Svenson; den unge Adelsfrue Birthe Ranzau, som de borgerligfødt Kvinder, Lisbeth og Kirsten og de Andre — ere de ikke Alle fremstillede for os af Forfatteren, som vi maatte tænke os dem, malede med Sandhed og uden Overdrivelse?

Denne Bog udgjør over 800 Sider, men der er ikke een formange; Læserens Interesse er levende og vakt overalt, hvad enten Digteren fører os ind blandt de Dørfbrudne ved Helens Kilde, eller han lader os overvære Kongemødet paa Frederiksborg; hvad enten han lader os sukke ved den heroiske Duf Steenvinkels Skafot, eller han paafalder vore Lærere ved Hans Steenvinkels Død for Svensons Sværd og ved den yndefulde, ulfkelige Lisbeths Død i de kolde Bølger. Han lader endsteds i sin Bog Mikkel Hansen sige til Erik Dahlberg, idet han opfordrer denne til at fortælle om sine Tog: „thi en livlig Fortælling om det Selvoplevede forholder sig til en skreven Beretning, som friske Blomster, hentede fra Skoven, til tørrede Urter“ — dette holder ikke Etik i nærværende Tilfælde: vi have her en skreven Beretning, men de tørrede Urter see vi